

Babam Cumhuriyet Ve Stratonikeia

– Sevda URAL · 02 Kasım 2010

Muğla'da bir hastane odasının da gözlerini açarak başladı sevgili babam güne ve tabii ki bizde onunla birlikte. Solgun yüzünün canlandığını görmek annem ve beni keyiflendirmişti. Bir an onu laci takım elbisesinin içinde, okulun çakıl taşlı bahçesinde volta atarken hatırladım. Yıllarca yurdumun ücra sayılabilecek köylerinde öğretmenlik yapmıştı. Okulun akan damını aktarır, uzak köylerden gelen çocukları için okuluna bir saat öncesinden gider, sınıfların sobasını yakar, üşüyen ıslanan çocuklarının ısınmasını sağlardı, onlarla tek kale maç yapar, okul sonuna doğru dağlara pikniğe çıkarlardı. Tatlı sert hali hem çok sevilirdi hem de okul bahçesinden içeri adımını atar atmaz Yusuf öğretmen geliyor dendiği anda yaramazlıklarıyla bilinen kim varsa hazırola geçilirdi. Bir kış günü Sakarya da oturduğumuz evimizin kapısı çalındı. Karşımda 20 lı yaşlarda iki delikanlı duruyordu. Babam hemen arkamda "hayırdır gençler kime bakmıştınız" demişti, içlerinden biri hocam beni tanımadınız mı deyince babam 'çıkartamadım evladım' dedi. Delikanlının cevabı kısa ve netti, "haftanın günlerini sayamadım diye az mı dövmüştünüz hocam." Babam mahcup bir gülümseme ile Kütahya'nın Kızılçukur köyünde öğretmenlik yaptığı dönemdeki öğrencisini hatırlayıverdi hemen. Askere gelen gençler öğretmenlerini unutmamışlardı.

Bu gün günlerden 29 Ekim 2010 Cumhuriyetimizin kuruluşunun 87. yılı. Bu güne, hastane odasında gözlerini açarak başladı sevgili babam. Bense onu laci takımın içinde, renkli gramofonlarla ve bayrağımızla süslü okulunda öğrencilerine ve toplanan köylülere Cumhuriyet ve Atatürk konuşmasını yaparken hatırladım. O günlerin doyumsuz coşkusu yeniden yaşayarak. Öğle üzerine doğru doktorumuzun telkinleri ile hastaneden ayrıldık, hastanedeki odamıza astığımız bayrağımızı orda bıraktık çünkü maalesef hastanede gözüme Şanlı Bayrağımız ilişmemişti. Bodrum'a evimize doğru yola çıktık, yol üzerinde sarı levhalardan biri dikkatimizi çekti, Stratonikeia, 500 m ilerde yazıyordu, biraz dinlenmek için bir bakalım mı baba dedim "olur" dedi. Karşımıza sağlam kalmış bir taş ev, tüm ihtişamıyla ayakta kalan terk edilmiş sessiz bir cami, taşlı dar sokaklarında yıkılmış duvarlar arasında ulu çınarlar karşılamıştı bizi. Köy kahvesinden içeri girer girmez sobayı iki üç çalı çırpı ile tutuşturdu bizim için kahya efendi. Kimseler yok dedik, "üç hane kaldık" burada dedi, sonra köyün hikâyesini anlatıverdi bir çırpıda. Sanmayın ki Stratonikeia'nın mitolojik hikâyesi idi bize anlatılan. Bu köyde zamanında 11 kasap, 13 terzi, 3 yazlık ve kışlık sinema, 14 kahvehane, 6 berber dükkanı varmış, haftanın üç günü kurulan pazara çevre yöreden çok kişi gelirmiş, köy meydanındaki ulu çınarın altında toplanmış ahali dini ve milli bayramlarda, Cuma namazı sonrasında düğünlerde, cenazelerde. Ulu çınarın bir gölgesi de köyün ahşap işlemeli camisini de yetişmesinin köye ayrı bir sade güzellik kattığı kesindi. 1957 yılında hafif şiddetli bir deprem olmuş Eskişehir da, birkaç evin bacası yıkılıvermiş, devlet büyüklerimiz köyümüzü ziyarete geldiklerinde o dönemin toprak ağası (ismi bende saklı) beyin de yönlendirmesiyle kasabanın yerini kendi arazileri üzerine yerleştirilmesini sağlayıvermiş oracıkta, böylelikle köy yarı termik santralden yarı yoldan yarı sit alanı derken istimlak edilmek suretiyle dağılıvermiş. Geriye ulu çınarlar altında üç hane ve bir cami kalıvermiş. Meydandaki ulu çınarın etrafında duran boş sandalyelerin karşısında, duvar dibinde tahtadan eski bir kulis dikkatimizi çekiverdi, milli bayramlarımız

burada kutlanırmış tüm eski hisar ahalisi ile birlikte, üzerinde taş bir duvara iliştirilmiş şanlı bayrağımızla Atamızın kalpaklı bir resmi asılmıştı. Bu tahta kulusin merdivenlerinden dikkatlice çıktım, bir tarih kitabının tozlu sayfalarını çevirmek gibiydi. Okuma bayramları, müsamereler, siyaset konuşmaları, Hacivat Karagöz oyunları bu kulusin üzerinde dile gelmişti yıllırca. Cumhuriyet Balosununda bu ulu çınarın altında milletin efendisi olan kasaba halkı ile tüm şekilcilikten uzakta birlik ve beraberlik coşkusu ile yapıldığını düşünmek bu zaman içindeki gerçeklere karşı içimi burkmuştu. Sessiz yalnızlığına inat ayakta kalmayı başarmış camisi ile sözü geçen toprak ağalarının üç beş kuruş daha fazla kazanmak için terk edilmişliğine sessiz bir çığlık gibiydi görebilene görüpte anlayabilene eskihisar. Evimize doğru dönerken babam bana tıpkı okul günlerinde ki gibi Bu gün adlı şiiri okudu. Annem ve bende hatırladığımız kadarı ile babama eşlik ederek okuduk. İçimiz buruk içimiz sessiz bir çığlıkla kimsesiz bir meydana asılmış bayrak kadar nazlı nazlı dalgalanarak. (Stratonikeia dan çektiğim resimleri , mitolojik hikayesi ile Ulug Turanlıoğlu'nun Bu gün adlı şiirini sizle paylaşma vakti)